



# Kajkavski akordi



ZELENI  
BREGI  
ZELINE

# Kajkavski akordi

29. RECITAL SUVREMENOGA  
KAJKAVSKOGA PJESNIŠTVA  
**“DRAGUTIN DOMJANIĆ”**  
- SV. IVAN ZELINA 2010.

*Priredio*  
Dr. sc. Ivo Kalinski

Sveti Ivan Zelina  
svibanj 2010.

Mala biblioteka  
»Dragutin Domjanić«  
knjiga 57.

*Nakladnik*

Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina

*Za nakladnika*

Ivica Kukovačec

*Urednik*

Dr. sc. Ivo Kalinski

*Slika na naslovnici i crteži u zbirci*

Zlatko Crnec

*Naslov zbirke*

prema pjesmi V. Miholeka: "Kajkavski akord"

*Grafičko-tehnička priprema*

POU Sv. Ivan Zelina

Tiskano u 500 primjeraka

Tisak i uvez: Tiskara Zelina d.d.

Katarine Krizmanić 1, Sv. Ivan Zelina

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i  
sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 738833.

ISBN: 978-953-6540-43-3



*Kajkauski akordi*

Na natječaj 29. recitala suvremenog kajkavskog pjesništva »Dragutin Domjanić« – Sv. Ivan Zelina 2010. odazvalo se 118 autora sa 470 pjesama. Ocjenjivačko povjerenstvo u sastavu: dr. sc. Ivo Kalinski (predsjednik), prof. dr. sc. Joža Skok i mr. sc. Božica Pažur (članovi), odabralo je 58 pjesama za objavljivanje u ovoj zbirci. Pjesme su poredane abecednim slijedom autora/autorica.

# Kazalo

## *Predgovor*

Ivo Kalinski:

**Intima, avtentičnost i ostalo...** VII

## *Nažgi svetlo*

Zlatko CRNEC: <b>Popoldan je počel v deždu</b>	11
Zlatko CRNEC: <b>Nedopovedana resnica ničesa</b>	12
Maja CVEK: <b>Kaple noč</b>	13
Željka CVETKOVIĆ: <b>Z dušum zdevne tica...</b>	14
Sanja DAMJAN: <b>Skula</b>	15
Sanja DAMJAN: <b>Zacoprana mesečina</b>	16
Milan FRČKO: <b>Fse stvoreno jempot se zdojde</b>	17
Željko FUNDA: <b>Odmor od ničega</b>	18
Ivan GODINA: <b>Da sem Kaj</b>	19
Marko GREGUR: <b>Gledim gde živim</b>	20
Slavica GREGURIĆ PAJNIĆ: <b>Nekar se bat</b>	21
Vinko HASNEK: <b>Naša idila</b>	22
Marija HEGEDUŠIĆ: <b>Kolotur se vrti</b>	23
Ivan HORVAT HLEBINSKI: <b>Španceri</b>	24
Ivan HUDINČEC: <b>Bez rubače</b>	25
Branka JAGIĆ: <b>Iža megla ja</b>	26
Božica JELUŠIĆ: <b>Nažgi svetlo na ganku</b>	28
Božica JELUŠIĆ: <b>Vlečući pero</b>	30
Ivica JEMBRIH: <b>Bil sem truple</b>	31

## *Ti kaj huodiš z menu*

Ružica JUKIĆ: <b>Zapregnite striča</b>	35
Zoran KELAVA: <b>Hroptajući kak vepar</b>	36
Emilija KOVAČ: <b>***</b>	37
Emilija KOVAČ: <b>Jentonovski zvon</b>	39
Stjepan KOVAČEC ŠTEF: <b>Zgublena ledina</b>	47
Ivan KUŠTELJEGA: <b>Tenja i ja</b>	48
Ivan KUTNJAK: <b>Lubleno moje zaspana moja</b>	49
Đurđa LOVRENČIĆ: <b>Obraz vode</b>	53
Zdenka MALTAR: <b>Črna oprava žametna</b>	54
Zdenka MALTAR: <b>Unima, kateri so jognja pazili</b>	55

Zdenka MALTAR: <b>Deklica z črlenim cofom</b>	56
Zdenka MALTAR: <b>V knigi “Ars vivendi” ceduljica plava</b>	57
Zdenka MALTAR: <b>Človek odhajajući</b>	59
Zdenka MALTAR: <b>Vabili sme ftiča črešnjevca</b>	61
Biserka MAREČIĆ: <b>Anno Domini</b>	62
Biserka MAREČIĆ: <b>Ti kaj huodiš z menu</b>	63
Vladimir MIHOLEK: <b>Kajkavski akord</b>	65
Tugomir ORAK: <b>Koraki smrdečoj lokvi</b>	66
Emil PAKRAC: <b>Autobiografska</b>	67
Milivoj PAŠIČEK: <b>Galge življenja gledim</b>	68

*Planetarijum A.D. 2010.*

Stanko PISKAČ: <b>Gruntanje o luknjama</b>	71
Vladimir PODGAJSKI: <b>Kožuh</b>	73
Vladimir POLJANEC: <b>Šibensko kesno leto</b>	74
Božidar PROSENJAK: <b>Sonce vu vedrici</b>	75
Darko RAŠKAJ JALŠOVEC: <b>Prošecija</b>	76
Tomislav RIBIĆ: <b>Planetarijum A.D. 2010.</b>	77
Tomislav RIBIĆ: <b>Se je blek</b>	78
Nada RUKAV BOGOJEVIĆ: <b>Kak se zbuditi</b>	79
Petrana SABOLEK: <b>Zgubljeni smeh</b>	80
Slavica SARKOTIĆ: <b>Zlevana peč</b>	81
Slavica SARKOTIĆ: <b>Prekriži me, babica</b>	83
Željka SKLEDAR: <b>Šmajhlasti pajdašek</b>	84
Vinko SLIVAR: <b>Križ</b>	85
Vladimir ŠENJUG: <b>Terra nova</b>	86
Valentina ŠINJORI: <b>O sole mio</b>	87
Valentina ŠINJORI: <b>Ružmarin, o my darling Clementine</b>	89
Kristina ŠTEBIH: <b>Pijana luna</b>	91
Željko ŠTEFAN: <b>Primavera</b>	92
Vladimir ŠUK: <b>H ove friške prihajajuče cajte</b>	93



## Predgovor

### ***Intima, autentičnost i ostalo...***

Imajući pred očima petstotinjak na 29. natječaj suvremenoga kajkavskog pjesništva “Dragutin Domjanić” prispjelih pjesama na kajkavskom izričaju stotinuosamnaestero pjesnika/autora - kritičareva se misao u prvi mah nađe pomalo zatečena i brojem pjesama i brojnošću autora. Odgovor bi trebalo potražiti u činjenici slabe recepcije i marginaliziranja kajkavske riječi u obzoru službenoga jezika, hrvatskoga standardnog jezika i, baš kao utuk na to, u znatnom recitalnom i knjižnom oživljavanju i bujanju umjetnosti riječi unutar kajkavskog jezičnog koda stvaraocima kajkavcima najprimjerenijem. (Naravno da će se tim izvornim i prvim svojim jezikom kajkavski pjesnik spontanije poslužiti negoli “naučenim” standardom, bilo da se radi o specifičnim leksičkim mogućnostima, bilo da se radi o “upotrebi” raznoraznih temata, motiva, simbola, metaforizacija, ironizacija itd., što se stvaralački zapravo svodi na istraživanje jezika samog.)

Tako će kajkavski pjesnik kušati dotaknuti zbilju s one njezine ružne strane, sa strane tegobe življenja, što i nije bogzna kakva simbolika, ali je u pjesmi samoj ugrađena *simbolizacija križa* tako da se pojedinčevo življenje poistovjećuje s mukom Spasiteljvom, naime s raspećem (Vinko Slivar, *Križ*). I u pjesmi drugog pjesnika (da ne nabrajam i ne navodim druge koji se riječimapoljane taru o sličnu tematsku kost!), u pjesmi neposredne stihovne organizacije našla se *osobita simbolizacija: Hrga koružnjaka/ Vu ruke/ Kak mramorni spomenik/ Ljucke muke/*. Ona je međutim druge naravi - autentičnosti pogubne nove zbilje (terra nova!) autor buntovno i funkcionalno suprotstavlja još autentičniji arhetip: *hrgu koružnjaka kao simbol čovjekove fizičke i duhovne hrane* (Vladimir Šenjug, *Terra nova*).

No pjesma bude oblikovana rimom (asocijativno na Planetarijom Krležinih *Balada!*) i leksikom/riječima punima žestine i zlokobnih slutnji; zbiljnost kao зло već je tu među nama, kaže se, i nije više samo zbiljnost kao apokaliptična najava/proročanstvo (Tomislav Ribić, *Planetarijum A. D. 2010.*)

U nekolicine pjesnika/pjesnikinja osobna poetska projekcija izvire iz osjećaja usamljenosti, i taj osjećaj gotovo nikad nije opći, barem ga se pod opći ne bi moglo podvesti, nego je individualiziran. Ponekad je, kako u kojih autora, u širokoj lepezi i ide od “kmičnog” samosažaljenja: *Fse stvoreno jempot se zdojde./ Jedino je to pravica./ Popefke me zdignejo gore/ al ve je i v njima kmica* (Milan Frčko, *Fse stvoreno jempot se zdojde*) do suptilna razumijevanja vlastitoga stanja razorne intime koja je takva kakva jest i ne parafrazira žalopojku kao spas: */i čistam mi dobro/ vre ide bez tebe/ al sak den se bolje/ sama sej/ falim* (Emilija Kovač,\*\*\*).

Što bi imao biti odlazak/odlaženje? Što bi imao biti človek odhajajući, pita se pjesnikinja: *Kaj meni morti mašu/ koraki zavstali? Je li njegov odlazak zapravo početak novoga puta? Je li reminiscencija na nevinost djetinstva žudnja za spasonosnom samoćom/samosti, onom u kojoj ni duša ni razbor ne trpe?: Pameti dečinska,/ kodeljasta prhnina,/ kak najempot je zgasla,/ spuhnula se sama/ ta lučenka naša,/ goreča samina* (Zdenka Maltar: *Človek odhajajući*).

Zapitanost nad problemima stvaralaštva, onoga poetskoga, suočen je istodobno i s egzistencijalnim dilemama; sumnja, nelagoda apsurd traže (a ne nalaze!?) spasonosna rješenja. A gdje će ih tražiti nego u *Riječi!* *Riječ je ta koja je sve stvorila* (Stari zavjet): *O, hiža Rieči! Senca po njoj leti,/ V kudeljaš bieli prehodnost presleče./ I ne znaš više kak se to pripet: Ti vlečeš pero, pero tebe vleče...* (Božica Jelušić: *Vlečući pero*).

A onda emotivno, ali rječotvorno čisto/očišćeno natruha, ono vječno solilokvijsko obračunavanje sa samim/samom sobom; tanane niti upitna razaznavanja jesam li to *Ja*, ili sam *Drugost*, ili smo oboje *Suživot* koji jedino tako i može opstojati: *Gduo si ti kaj hodiš z menu? (...)* *Gduo si ti kaj mi znuter šepčeš na vuho?* (Biserka Marečić, *Ti kaj huodiš z menu*).

S obzirom na iznimno visok broj na natječaj pripjelih poetskih radova zaključno bilo bi reći da je, općenit, književnoestetski dojam u odnosu na protekle godine ponešto skromniji, ali je, isto tako, zaključiti da su pojedini individualiteti vrlo uspješno “odradili i razradili” svoje vlastite imaginativne poetske fabulacije.

Ivo Kalinski



*Nažgi svetlo*



## Popoldan je počel v deždu

Popoldan je počel v deždu. Negdo mrmla neistolnačne reči. Čoškavi zgubidanec z belu šiltericu rekel je: baš me briga kaj su mi fkrali tamburu. Nejno me je pajdaštvo po čkomaj zdavna fkanilo. Trajevani su se vlenili i trafika na vuglu horvackega gartlica naherila se zopet prema tam. Nemrem razmeti zakaj v denešnji cajtugi ni zapisane kak je ščera negdo vulicu naopak obrnul i hižne broje fkral.

A ja, k sebi spodoben naslonil sem se na rđavi vulični lampaš. Zmišlam popevku i kušujem scifrane vusnice raspopevane špancirfrajle. Metafizika vročega dotikavljajna vu noriju hiče me. Kesnojesenski oblak vu friščini me drži vu scoprani senjami. Gumbelijumi beli vu reveru dišiju. Z rokami nagrízavam roke svoje čakajoči da se srečen v pozablenosti resnice zbudim.

## **Nedopovedana resnica ničesa**

*P*ozabljeni vandrokaši gracki blujeju novu  
filozofiju zgubidanske sakidešnjice.  
Sonce poprečki čez vulicu smiče se  
a pes zgublenc pezdljivo šči  
po zlakerani cipeliši nacifranega  
mudrijaša. Jutre ze žoti podočnjaki  
smiče se po zamusani obrazi. Celu sem noč  
senjal pjevozov slavičekov i  
zbuđeni drmeš jezero hincavih jelenof.  
Rajcliva kafefrajlica raskopčala je nadra.  
Lubomorni vetropirec svilenu opravu  
v luft nahitaval je. Vriskoljub lepote kotacal se  
čez moje oči. Kak zapopevani zgubidanec  
galoperal sem z rožičastu misel iskajoč  
vekivečnu ariju živlejna.  
A bile su kesnejuterne vure i dišale je  
na protuletje. Vu sebi sem sebi počkomeči  
glasne rekel:  
Nedopovedana resnica ničesa.

MAJA CVEK  
Zagreb

## **Kaple noć...**

*Kaple noć*  
retka,  
varoška.  
Ne briga se previše  
za mesec i zvezde  
zamegljene.

Kaple noć...  
na droftu podraga  
antene, turne  
i zide steklene.

Kaple na retko  
kak da se sve črnoče  
srami,  
spredi čudaj  
bleščećih reklamami.

ŽELJKA CVETKOVIĆ  
Mala Mlaka

## **Z dušum zdevne tica...**

*P*rsteci spleteni. Doani resajeni.  
Narandaste šume rivleju se vu me.  
Sunce se korinta. Črlenkasta tinta  
na vanjkušku spi – vuolju si vrši.

Z dušum zdevne tica, šršmasta grlica.  
V cikloamam vrišči. Do drofta tišči.



SANJA DAMJAN  
Koprivnica

## Skula

*M*udim se z fajtanjem robače,  
z nafaldanim suknjama.  
Zdehavam.  
Gledim čez oblok.  
Mudim se z loncima, šeflama.  
A išla bi vun!  
Vun!  
Na sonce!  
Tulike rane vu meni.  
Zidi me stišču.  
Betegi.  
Skule.  
A išla bi vun!  
Nikak da zaraste ta zverižena  
skula na peti.  
Tratim olofke zabadaf.  
Ta skula zarašča stiha,  
letima i letima.

---

*muditi se* - zadržavati se, gubit vrijeme, *fajtanje robače* - vlaženje košulje (prilikom glačanja), *faldati* - glačati sitne nabore na haljini, *šefla* - grabilica za juhu, *skula* - krasta od rane, *zverižena* - iskrivljena, nagnuta

SANJA DAMJAN  
Koprivnica

### **Zacoprana mesečina**

*Z*acoprana mesečina  
cupka po Dravi.  
V čonu žmirkamo, pokriti z  
zvezdanom ponjavom.  
Veslo sam zgubil kak  
sam te kušoval.  
Na ranje smo drftali  
v čonu.  
Pod nama zdrobleno  
licitarsko srce se smeje.

## Fse stvoreno jempot se zdojde

*P*ovehnjeno cvetje i zvezde  
povdož duše mi se smiču.  
Očehnjene reči se gnezde  
i f kmičnu popefku ftiču.

I of nerod je nevalani:  
Žmeko mu je vehje nesti!  
Gda si natešče i pospani  
duša te i f kmicu smesti.

Falična steza itak pela  
tam gdi je faleše življenje.  
Neki cajti so kak melja.  
Em, ženjite, zemli bo menje.

Fse stvoreno jempot se zdojde.  
Jedino je to pravica.  
Popekfe me zdignejo gore  
al ve je i v njima kmica.

Povehnjeno cvetje i zvezde  
povdož duše mi se smiču.  
Očehnjene reči se gnezde  
i f kmičnu popefku ftiču.

---

*očehnjene* - otrgnjene, *povdož* - po dužini, *smiču* - klize, *ftiču* - ulaze, stavljaju unutra, *nerod* - drvo koje sličí jablanu, *nesti* - nositi, *natešče* - na tašte, *falična* - oštečena, invalidna, *faleše* - jeftinije, *melja* - brašno, *em, ženjite* - ma, kosite, *menje* - manje, *zdojde* - istroši, nestane.

## **odmor od ničega**

Celi cug je prazen  
da, videl sem tujam jednu muhu v drugomu vagonu  
i čik  
ima i dost prašine  
samo se ja, kondukte, vozim

a kaj sem ja nigdo  
a moje dve kčeri srednjoškolke  
žena kaj dela v supermarketu  
v petek i na svetek  
makar ima platfus, spondilozu, vene  
ni bozanić ni 200 000 katolikov  
nemreju nje pomoći

ni ja si nemrem pomoći  
želim da čem predi dojdemo v vukojebinu  
da se napokoncu počinem  
od ničega

IVAN GODINA  
Zagreb

## Da sem Kaj

*Talažba za ozdravljenje drage duše  
(spram veruzušom S. Draganića)*

*Haj*, da sem Kaj  
Ja bil bi vračtve  
Vašega betega i terpljejnja,  
I rieč hitrega ozdravljejnja.

Daruval bi Vam snagu  
I pred Vas bi zesipal  
Pun koš veselega življejnja,  
I spunil bi Vašega serca  
Vsa čežnjejnja.

Haj, ja nijesem Kaj,  
Nu, mam dar govorejnja,  
Kak i vnoga Božja stvorejnja,  
Pak sem za Vas Bogeku vputil  
Glas mojega tuoplega moljejnja:

Naj Vas On, kaj je Veliki Kaj,  
Vesmočni, jedini naš Otec Nebeski  
Ščem predi olehkoti od Vašega terpljejnja,  
Dopelja do celovitega ozdravljejnja  
I spuni vsa Vaša željejnja i čežnjejnja !

Od jenoga se najbolše-želečega stvorejnja  
Za Vaše hitre oporavljejnje !

MARKO GREGUR  
Koprivnica

*gledim:*  
gde ja to živim?  
sedmoškolci  
(pretpostavljam)  
španciraju z škole  
(i jeno i drugo pretpostavljam)  
deru se, kričiju  
pa jenomu zemu torbu  
hitiju ju na cestu  
i riču.  
smešno im je.

stojim i gledim:  
tri od pet su ziher odlikaši  
mamice cvateju na roditelskom  
(predrasudiram)  
nek' još malo vuživaju  
jer zutra  
ta buju deca  
obesila mesec  
navlekla oblake  
i po kmici nas  
vodila  
v budućnost.

navlekel sem firangu  
više ne gledim  
al' čujem  
i mislim  
kak ta buju deca  
obesila  
mojega meseca.

## **Nekar se bat**

Vdahne va sebe  
o svoje  
Nekar se bat!

Bode vesev, tanče, popevaj  
o svoje  
Nekar se bat!

Divane odkod se prišo  
o svoje  
Nekar se bat!

Vdahne, tanče, divane  
Po svoje  
Nekar se bat!

---

Ono što želiš ti sam da ostane u tebi zauvijek - od prije, tvoje je i u tebi ostaje zadovoljstvo i veselje u skromnosti življenja (predaka), svima govori otkuda si, o svojem podrijetlu, govoru, običajima (po svoje) slobodno (bez straha)

VINKO HASNEK  
Glavnica Donja

## Naša idila

*B*lage onem  
Kojteri vežbaju  
svoj um

Kokoreznica se šuška  
Svrži su se klestile  
Po zemle kajkakve misli mrestile

Pri nami  
Jezero jezero štrumentuv zaigrale  
Jezero jezero noveh popevki zapopevale  
am vsem z glave izhaja On  
Kak bo zišel vun  
Veter  
Zo te naše drage idile  
Kak zašel  
Tak i prešel.



## **Kolotur se vrti**

*Z*lamana ravnica.

Trda i žmeka,  
zleplena ilovača.

Sončece greje,  
vu švicu friška, dišeča  
smeje se pogača.

Vetri zgorci, vetri zdolci,  
šepet cvetja,  
konople i drača.

Vžoknuti tanec.  
Škornji plavaju v nigdini,  
opkleštrena lepa naša.

Zabrenčal cinclek.  
Gliboka i žmeka  
za vmrlika ilovača.

## Španceri

*G*da nebeski se zgasne dupler,  
kak vulična vlačuga  
od mene pobegne na kmični špancer  
kak da je na me došla kuga.  
A ja do ranja dudel bom sam  
kak roža zvehnjena  
deta za tram.

A gda zorja zazorji,  
došla mi bode nazaj  
i celi den bo z menom:  
kak pes pred menom,  
kak tat za menom,  
čas zdesna,  
čas fšrek,  
čas zleva...

I fort bomo skupa  
kak v klasu zrnje i pleva.  
Z menom bo išla sakod,  
kak megla se vlekla posod.

Al gda nazaj se ftrne nebeski dupler,  
pak bo otišla na kmični špancer...

A gda vgasi se i moj dupler,  
kak dvojčeki sijamski skupa pemo v nigdino,  
vesmirsko gliblino  
na zadnji špancer.

I tam vekvečno bom ž njom -  
s plavom svojom tenjom.

## **Bez rubače**

*K*am god buš išel, svigdi buš videl da  
nišče na svetu mirno ne spi.  
Svi zdravi bogati i dvori im zlati  
al v srcu im ipak još nekaj fali.

Samo jen starček, zalublen v peharček  
na zagorskem bregu vu bajti sedi.  
Za čuda nam svima, ni rubače nima  
navek je slušal kaj srce mu veli.

Ni iskal on bolje od bajtice svoje  
makar je mela slamnati krov.  
Svoje je vabil i nije pozabil  
popevati himnu naših bregov.

## Iža meгла ja

īža je navek za se i za sakouga  
za žive korake za otišle i prešle  
zaspale za navek

i steza kre podrapanoga šibnate pletenoga plota  
pamti koračece male i korake zrele

ni ižou ni stezou ni pluot cajt nie zabil najti

kak to se tak i mene

cajt me -cajti- kičma -kičmi-  
tu je sei si mi mi mi

megla mi se od večera do jutra zavlači  
čez oči čez glavou čez rouke

čez ves te -čez- cajt mi meglieni megleni

i pod nose m mi f truc mieri i premerava dvorišče  
mieri i sele i makote

kote se megliene -kote-

čez sinokoše šume na gruobje

megla drskemrzlica ne zastane ni pri križou

nema ni križobuoljou

fljetne legne pritisne i gnete se pret suobou

čez meglinje-gnilinje prečule se cuk

zafučkal je kak da rieže ljuft

megla se nie ni lecnoula kamoli pomeknoula

cuk jou je -prevozijl- presmeknoul se otišel dalje išel  
od megle nie bile ni kmrka jafka

na noga je ostala jednak ("č")ista meгла

pomirne čez meglou pruobam  
koraki mi hodeč prama vrhou brega idou  
teške kak da pridržavajou briek  
vežejou zemljou za zamljou dane štiepajou  
hodeč ne pitam cajt kulike bou još trajal  
mene ne rekel / njemou je sejene  
cajt je noutre i vu zemlje brega i vu čoveku  
i vu onem noutre vu briegou  
cajt ne sprl i (ni)je kaki voda  
kap vode skrita vu trave / je voda  
nie zvun cajta če jou i veter nahitava  
i veter nie zvun cajta  
on nesi svoje korake  
i fučka i dozava svojou stezou  
velim zmirne same nek bou sega se  
i okuol iže i mene i čez meglou

---

*prevozzil* - pregazio, *jafka* - (im.) jauka, *štiepajou* - šivanje šivačim strojem

## **Nažgi svetlo na ganku**

*N*ažgi svetlo na ganku, naj pozabiti, nažgi  
Predi nek poješ spat, i škrebetlivu kištru  
Vgasiš, kaj nebu žlabrala do polnoči, gda soha  
Zleteti mora na staru hrušku, kaj bi otpravila mrtvike  
V prekorubne dalšine, gdi se više ne čuje Mura ni  
Drava  
I ni na jednom se jeziku nemre zreči domača rieč,  
topla i nezamrla.

Nažgi svetlo i kluča pod asparagus, kak negda,  
tam zašuškaj,  
I zdeličku z mlekom za mačka i hižnomu mišu  
dugorepcu  
Ficlek špeka, sakomu njegovu ostavi, i lehka srca  
Legni med bele ponjave i naštikane vanjkuše, po  
žalfiji dišeče.  
I Bogu se pomoli, ili sv. Jantonu barem, molitvu  
strelovitu,  
Za stvari zgublene, za ono čega nega, i morti nigda ni  
bilo ni nit postalo.  
I Srcu Jezuševom sakoga od nas preporuč, a za se ne  
zaišči ni mrvu.

Ti samo našgi svetlo, ti jena naša i sama, kojoj ničega  
ne treba,  
Ti staramama kojoj je maček odlutal, miši hižu  
ostavili,  
Kojoj se asparagus posušil, ganjek s tuteninom  
nafutral.  
Ni poštar više ne pamti gda ti je zadnji put kakvu lištru  
donesel,  
Nit trgovec v štacunu jel si došla po cukora v kocki i  
ljute bombone.  
Samo se tvoje flake na vetru nišu, negdar , i  
nepobrane, na dežđu zmoknu.  
Pravzaprav, nišče ne zna, jel f hiži ti zdihavaš, il tvoja  
senca kolobruje;

Al' ipak, našgi svetlo, šprljavu malu žarulju, s  
pavočinjem opletenu  
Morti nešče navrne, metulj nočnik hrđavoplav, ili  
tenšivo tenjek  
Dobrohoteči, duše v nebo prteči.....tulike leta čekan,  
prizivan, ajngel tvoj,  
Tvoja najvekša potpora i familija.

## Vlečuči pero

Vlečuči pero, kak vuže pri meši,  
Još čekaš da se ftič oglasi v seči.  
A trebalo bi, kak sviet spametneši,  
Na vužgan vanjkuš klonuti i leči.

Vers plete mrežu, lovi noru muhu.  
Tuđoj noriji želesce podvlači.  
Al' cinkuš z groblja cilinče vu vuhu;  
Ftapljajuč duh se za slamku zakvači.

Vlečuči pero, kak pesa po dežđu,  
Kak lenu metlu vu meglenu ranje,  
Pretačeš mulja čez luknjavu drežđu,  
I se je v tebi straj i pokajanje.

Treba je duši zmudrijati koru.  
Potrti šajbe, pustiti se v bieг...  
Ni hasne psalme prematati v koru,  
Gda klecav korak prtí culo v brieg...

O, hiža Rieči! Senca po njoj leti,  
V kudeljaš bieli prehodnost presleče.  
I ne znaš više kak se to pripeti:  
*Ti vlečeš pero, pero tebe vleče....*



## **Bil sem truple**

*B*il sem truple,  
mese šuple,  
pri svetem Petru vužgani grobek.  
Z nog curela mi drob.  
Bil sem košča kup, snop.

Sveti Peter nie mam-mam imel ključe;  
je zapiral copernice čuče.  
Mi je žmahne rekel:  
- Na peklenku Zemlju  
hoj si služit pekel,  
če ti roke dobre jemlju!  
I sedme nebe hoj si služit;  
bum i vibratora ti dal  
kaj neš moral plužit!  
On bu delal, škljocal,  
ti buš spal  
i vu snu se šocal.

- Ah, čuj me, gospon sveti Peter,  
ja sem ti ze ceste truple,  
zdebek.  
Haša-kuši motor me je pregazil.  
Vre tiele mi je šuple,  
duša v nosu,  
na dvie žile mi je vrat.  
Primite me če gli v limb!  
Dej mi jenu coprnicu, bosu,  
bum je serkal serca rosu.

- Nemrem ja vas mam vse prijeti,  
vsi ste dožni prek po prek -  
vnuki vam meli neju ni za liek!

- Bil sem truple,  
zdrobek;  
na moje Zemlje,  
sveti Peter, dej mi grobek.



*Ti kaj huodiš z menu*



## Zapregnite striča

Zapregnite striča  
cujze išče samo jampot  
i čez staro drago leso  
tpečajte se vum na pot

Pustite je nej bežiju,  
nej hržeju i letiju  
pak nej selo, gmajnu,  
pole, zbantujeju i zbudiju

Nej se grive zakusmaju,  
iskre s kopit nej frčneju  
nej se sapi zašvicaju,  
nej se repi v zrak zdigneju

Stara cesta nej se čudi,  
šuder nej se rezleti  
nej detešce pita mamu,  
kaj to vuni tak grmi...

Sonce nej se z neba smeje,  
kaj več dugo vidlo  
neje  
takšu snagu i lepotu,  
takšu radost i divotu.

Potirajte dragi striča,  
tijam v Meku nej bežiju  
nej se japa moj odzgora  
semu tomu veseliju.

Potirajte i za mene,  
kaj mi v srcu želja mine  
za spomekom iz mladosti  
z moje drage domovine

Đijeeee!!!

ZORAN KELAVA  
Petrovsko

## Hroptajuči kak vepar

*S*krit vu kmičnoj klijeti  
Švical je debeli Tomek  
Dok je lukal susedu Mimu  
Kak si je h trsju čučnula za silu  
Bedra joj jaka  
Čekinjasti listi  
Salumina trbušna  
Se na njoj kak spada  
Mima je dobre znala  
da je ona Tomekova favoritna baba  
Znala je Mima i da je zde Tomek luka poskriti  
Pa mu je dvaput prasnula i mehke se posrala.

\*\*\*

- *M*ě čakaj z večerjom,  
napišêš,  
dêm kesno,  
zutra, v nêdelju, vre jêmpuť  
da dêm...  
V privitêk dodenêš virtuàlno  
cvetjê,  
gentelmen odnàvêk,  
gàlan, gospodìn.

Poželim ti negda,  
napisati pismo  
(ak išče je moči kaj rêči  
z rêčmi),  
onak, po starìnski,  
nadrobno,  
red po red,  
cifrado i štečê:  
kak vuni dežd curì  
i lipe dêšiju  
da ni moč zaspàti,  
kak pêmo v kazališčê,  
na korzo  
vu špancer,  
zutra, da dêš za šteri  
den.

Za vè me 'braduje virtuálni  
kušlèc  
nahìčen popajdòč i - Prosti,  
se žurim...  
Otpovèm: - Jê, rozmêm!

I ja sêm jêdèn bitêk  
ftrgnjeni na pol,  
na canjgêr raspèti:  
kak fama galopèram čêz  
cajt,  
s petni žil:  
sê zmorêm kaj moram,  
zmagàdim,  
zdêržim...

i čistam mi dobro  
vre idê bez têbê  
al sak' den sê boljê  
sama sêj  
falim.



## Jêntonovski zvon

(Proščenjê v Mihaljêuci)

1.

*J*ezuš-Kristuš, čuj zvonì:  
din-don, jên-den,  
jên-don,  
jên-ton!

Staramajka z Vularijê,  
mlada sneha z Oporovêc,  
dva pajdaši z soldačijê,  
šogor z Irske, etno-sorta,  
(- Bi bil v redu da ne vdovêc!)  
kuma z Kôlna, hoh Švabica  
(- Nit je mlada, niti lepa.  
Kaj jê, Bok moj, vu nji vidêl?  
- Sê zna da je ljubav slepa!  
- A kaj cifraš? Am je norta!),

skoro 'd meše vgoščeniki,  
teci, vujnê - kak bedniki,  
proščeniki dojdu si,  
a piščênka po dvorišču  
iščê piščê, pêrhêti...  
K tomu još i nàmêrniki,  
bokci goli, loni pesi;  
(dve pucičkê-ciganičkê  
na pocèku nam stojè,  
tretja vre čusì pri lesi).

Sokačica jognja kuri,  
mesi, švica, poha, paca,  
dinsta, kvanca, softa, mëljê  
(još jê za nadèti raca!),  
renda, borda, pišče furi,  
temfa, pajsa, mučka, cvrê  
(- Je'l bom fteгла, Boža Mati?),  
košta – ak' tre začinîti,  
sprêcêdîti, spasêrati,  
zatêmfati, ohladîti...

Korijander, slatki januš  
list lorbekov, ružmarîn,  
šafra, cimet, vanilijuš,  
kvelna, klinčec i kumîn  
na vulicu vundišju:  
- Ljudi!, zovu, hote sim!

2.

- Draga strina! – Kaj, i sosêd?  
- Mi smo došli... - Tak je red.  
- A? Marica? Buju svati?  
- K stolu, ajda, jest je sila.  
No, stê gladni, jê vidêti!  
Jê vre jêna vura zbila!  
- Si sê jako otrošila...  
- Nikaj, malo, po sir'màški...

I zarèda jel parada:  
žganica od tepki hruški,  
z rèzanci mladìnska juha,  
šopanica čuča mlada,  
unda raca z mlinci cela,  
dve, tri felê friškog kruha,  
kalampèr-šalate zdela,  
vugorki vu vrhnja smoku...

Old local food za šogora:  
dêvênicê vu šlafroku,  
zeljê z mesom, luk i špek,  
ajnpren juha, posna, retka  
z napršnjakom prpra zgora  
(- I s tem sprevoditi svetka!  
- Pak kaj ak' mu ide v tek!).

Dajtê-najtê, za Kristuša,  
tetêc, têca, kaj?, i kaša?,  
hajda črna, prêpêčèna,  
zlatna zdruzganjka prosèna...

Unda - oblizèki klaftêr:  
taca gumbek-medenjaki  
s kukmicom oreha saki  
(- Za put šter'ga mam dêj v cekêr!),  
štrukli razni (slatki, slani,  
zapečèni i kuhani  
z makom, sirom, z jabukami),  
mazanice, dve pogàče,

salênjaki narùgani,  
vruči fanjki i buhtlini,  
kraflini i bazlamàče,  
perèc-vanjglin, ves scifrani,  
zlevanjka z orèhi bela,  
sê čist friško i domače...  
- Tak sê sokačija dela!  
(- Kaj si z otim imel rêči?  
- Sam' sêm vljuden... - Ne dergeči!)

I sveci bi zišli dol  
s cifranoga kinč-lontara  
pak si k nam, kak družba stara,  
za proščènjski sêli stol.

3.

Potli malo pajdašijê,  
spòmenka i denzgubijê  
pak špancirung gori-doli:  
- Gemìšt, piva, mort' gverc zdeni?  
- Ohne zucker, ja tak voli...  
- Bi pasalo! – I mêj dêj ceni.  
- Maro, sim hoj, k mêj si sêj.  
- What a taste, o holy moly!  
- Dêj nê kuni! – What? - Your words, John...  
- Sorry, darling... I sem - pardon!  
- Prêšêcija ide, glej!  
- Kaj to kverc? Sok z med veliš?  
(- Čuj to hurmu! – No, jêl' viš?)

- Kaj si r k l? (-  komi, Miha...  
- Naj ti m ni.... - No, d j, stiha!)

4.

Pak zvon :

don-don, den-den,

j n-don, j n-ton.

- Jezu , ve  je ve enica?

- What that means? - Ne razm , John?

A ja znala: me a v kmica!

- Na ju ino j  o as iti  
kaj nam se ne pr zd ni  
knedlin-gula  od drobnin   
(niti  uti da ste siti!),  
gov dina, hren nar ndan,  
sir raspu jen, jajca v  onjki,  
prezvu t, 'breski i perice,  
maslenjaki pun tenjer.  
Za  ogora grah t mfani  
d kanec i  ganci s cvirki...  
al' su 'd f era! - I don't care!

5.

Ide no . Ve, prosim, stiha!

Obl ki se  erleniju.

 u ek vi u kak s k liha

to i v no i z onkraj druma.

Vetru su se štrunje zmele  
pak na črešnji v svržju spiju.

- Kaj dèši furt 'd nekud, kuma?
- Lèluje z vèrčàka bèlè,  
žmah se čuti... – Jê, praf vèliš!
- Deši i šmak: was ist to bil ?
- Der duft, Helga. – What? A smell?  
(- Jê ne hurma? No, vè viš!
- Dêj se zmiri! Si kak stèkèl!)
- Sêm mort “hurma” čuti mel?
- A kajbi, tetec... (- Da si čkomil!
- No, pak kaj, sêm ništ ne rêkèl! )

6.

Gazdaricu sen zaplètè...  
- Mort bi nešče črnu kavu?  
- Nikaj, dimo nam je iti...  
- Zutra je nedèlja, dètè.  
- Sêjèno sê treba stati!  
- Ja bi jènu, za otpravu...  
(- Sêm ne rekla da je dosti?)  
- Sê vidimo! – Si pri mênì  
k Veljki meši, mēj ste gosti...  
- No, Polòna, dêj se geni...  
- A little piece of dukanec  
za put? Morê, jê, i luka venêc...  
A malo buncek? Doma nosim.

- Naj mê sramotiti, prosim!  
Ne, pri kumu bumo spali,  
smo vas dosta znêmîrjali...

- Za Helgu medenjake spraj  
i škatùlu jajci... - Am ne tre...  
- Vujna, ti zamotam sira,  
bu za zajtrêk? – Nikaj, naj...  
- No, pak malo, dêj, kaj vê...  
- Zemi ak praf inzestèra...  
- A... pèrice? - Očêš sê?  
- Joj ne!, samo jednu, ali dve.  
Več tri dni sem ti na dijetei ...  
- Am naj rêči! Am ne vera?  
(- Što? Jêl' Tilda? O, Bok sveti!  
- Ne rêgèci, prosim têt!)  
- Ja dobro vozi. Ne mi teško,  
und habe fraj praf celi zutra.  
Tak, sechs ure... Ne, ne spi.  
Ja, do jutra...

- Bez zàmêrê... - Na sêmu fala,...  
- Srêcên put... Na Sê svecê, jê...  
- Al prej k Veljki meši k mêj.  
- No, tak, ajda... A ti, mala,  
k letu zêt kaj k hiži dê.  
- Kak smo rêkli... - Hodi, dêj!  
- Viš, Polòna je zaspàla...

7.

Auf fidersen and sveet good night,  
lêfku noč i z bogom semi.  
Zdravomâr'ja vre zvoni:  
za iti spat jê-cajt-jê-cajt,  
zvonì nam zvon  
din-don, den-don  
jên-ton...



STJEPAN KOVAČEC ŠTEF  
Zagreb

## Zgublena ledina

Vu jutre rane, ledina,  
vu tisuč piksela  
još te gledim onak stvarnu  
bez fotošopa  
i mislim si, jesi vu noči  
zajne snove snela  
prie nek nam duojde, ta tak blizu,  
duge očekivana Europa.

Pa kat ti ounda brazdu preobrne  
nekateri haker ludi  
gduo bu vu jesen bez stajskega gnoja  
tvoega *faceboka* zbudil.

Zoreju te klikom i tam gde te nema,  
rodna si i plodna na svakemu linku,  
kilobajti se množiju, a uroda tvoega  
RAM vu sebe tak brižne pospriema.

I ounda najemput  
pojavil se virus  
po stroge zadaneme kodu,  
zgubila se ledina vu cvatu  
i sve je prešle, da prostite, k vragu  
na zajdnemu *chatu*.

## Tenja i ja

Stavljum na gerbavi pleča  
Selo krastave f miegljave  
Lavim veter  
Gladim jutiernju ruosu  
Papievum da neba

Trieznim se ad sponja  
Nagonjum mislji  
Zake neznum

Tenja ma zmočena  
F kuoraku me prati  
Ljepi se zo me i ceca

Negder tom za breščecam  
Athaja življenje  
Z pinkljecam pad pazu  
Duša se duši i terpi  
F černe zemljice pad pažu

Tenja i ja mertvi spimoa

## Lubleno moje lepa moja zespana

Lubleno moje lepa moja glavičica mala  
rescvetena rojžica lindsey wonn ali se  
morebitno zmisiš kak ti je slaviček  
vu prvomu pijučke - gda tprla si sunce na prozorčičo  
ali se dragička moja ve da smo gde smo  
zmisiš kak smo čez leta kak nutri med ščape  
znagla i osovički (a zdavna je to bilo) kak da bi  
nešče  
bimo rekli: iz štuka izpalil dve splašene ftice tak smo  
se hecali krajcali špacali i po  
rezali vu vallis aureu – bimo rekli – kaktiga mladi  
mesec zakoturali zmisiš se lublena moja  
mati zgoretoga človeka kak je rocky mountan  
pod nami skičal i kvečal i vsi duhi vu njemu pol  
shizgeya  
kak su psičali i brečali kaj se je nešči z vupeša  
vupal  
ztrmoglaviti proti zlatomu teletu med roge  
spodi ogrōmnoga brega kak  
spod mamoutskoga hamburgera  
go brcali bimo rekli vu vročemu olju kak piškori  
vu loncu kaj ga je cigan na proščeju  
za dvajs dve funti šterlinga sebra vu lelek draga  
snežna graličica moja ti si  
treptala vu višave tvoj duh je bledel na soncu  
gda se fse višese a tvoje peroti fse bržeše  
tvoj krič se je zprevetal vu oblake kak divja  
goska proti vročemu jugu vu črnu  
afrike zemlu draga moja vneboleteča

v soncu goreča lublena moja skviličica  
ftiličica lindsika teda nesi  
teda nesi znala da je zemla krogla okrogla  
teda nesi malinka maja znala kaj  
show must go z lesicom k večerji i da je napriliku  
človek z parabelumum najrajši med ftice  
i da je na kraju konca človek  
grda stvar i da je človek nula plus nula jenako  
dva nula pale sam na svetu – vu temu  
zdroblenomu prstohvatu sudbine  
na slemenski cpodni livadi z drugoga programa  
nastavil ščape napoprečki dragička moja  
lastavička slavička  
baš gda sem si z heca zapopeval: *slaviček*  
*se ženi z bukovoga grada zarušnica njegva*  
*slavičica mlada brzička*  
lindzika moja jessica katrin  
pisana moja mačufica maryka birgitt jenifer coco  
kak smo zvršili slavno podzglavglie vu tomu  
fajnomu mesti baš kak se šika  
brez vuzglavlja glave fusnote hoblovine koperta  
muzičke  
linije kučnoga kina i tzvečane pratnie  
ekumenskoga sabora lubavi moja prez granica  
na piavi  
po lyubitza moja gda smo se osovički se zmisliš go  
lubica moja go jony go vu ritmu gitare i vu ritmu  
rasnih zveri od kojna spodi recesije dragička moja  
vu india napolis med ščape; kaj vruga med ščape:  
med drevje mamutovac med nabrano gorje

vu čudesno novaj reklecaj z tri štrafe  
z reklamom glavnoga sponzora naglavečki  
gda smo se nutri vu zimo vu minus osemnajst  
hektogradi pascala jesenti vrapca kaj se je vriščalo  
kaj se se zibalo kak na tahitijo hočem se reči kak na  
haitijo kak da se je zemla  
resfucala na svoje i rescufala na dvoje dragička  
malička moja maya kaj smo ti mi siromaki makovo  
megličica bimo rekli vu tomu turno poturno tu nutri  
vu reš pečenomu štruklinu gerlička moja lindzika  
ponucani bon zimpa roznička moja – ali ti je to od  
zime lubavi moja jedina  
vusnice tak znenad poplavile  
ali ti to tam gori zvezde i vezda ne dišeš  
od same radosti srčece moje ve gda si zvinula  
pehara visoko visoko kaj bodeš čim več  
sonca nutri dragica pipi  
dugička čapara enika gigica štefica moja zemi ga  
podoji ga dokač je blizu dokač je ...  
zemi ga za dimo za hude noči i posne dneve ze  
mi ga za let prek vseh granitzah zemi ga  
transkontinental na drugo stran bitja  
za svoje vu zadji hižički rezdeli na dvoje troje pe  
deset i troje kaj ne bu tak ... i nebu tak  
žgalo i peklo kak nas je vu grabu dol z tira  
gda nam je ne dalo mira  
zemla smo bili dragička moja smo jesmo  
povesmo  
bogibogmeč

i tak bu ostalo se dok nam drugač olimpiski odbor  
bumo vidli na kraju konca kak su i  
slepici rekli

bokič i – piši mi!

## Obraz vode

*N*a obrazu vode  
Čakljina z joka,  
Listinje h padu.

Na obrazu vode  
Smeškanje terstine  
I ftič skrit v hladu.

Med bormi vode  
Kupčeci vedrine  
I živuče sene,

Med borami vode  
Nie žalobne, plačne,  
Ni gda cvetje vene.

I mulj gda zakalta  
Korene od bolji  
Z kmena dena vun,

Miljina od roži  
Htkivala bu sebe  
H obraz farbah pun.

## Črna oprava žametna

*Hiža škriple po svem.*  
V jormaru duha tuftena,  
i črna oprava žametna,  
kak nouč,  
kak dihanje.

Vu videle fteknuti kipec,  
liepi dečko po vojaški otpravljen.  
Spomenek na Lieto Gospojne...  
drugo se zbrisalo...

Kaj je duha spram dihanja?  
Navijena vura z sfrkani cajgeri,  
kukuvača plehnjata,  
neprijeta, nezagočena.  
Nišči ne zna kaj se potlam zgodilo.  
Ne vupam glasno zozvati,  
zuta, hojdim na prsti,  
hiža škriple po svem.  
Na meni oprava tva,  
črna, žametna.  
V šlinga pozabljena gombašnica.  
Črna oprava kak nouč,  
gliboka, naša nouč...

---

*črna oprava žametna* - crna haljina samtena, *duha tuftena* - miris plijesni, *vu videle fteknuti kipec* - u ogledalu zatakuta fotografija, *kukuvača plehnjata* - kukavica limena, *zuta* - bosa, *v šlinga pozabljena gombašnica* - u čipkama zaboravljena pribadača



ZDENKA MALTAR  
Novi Marof

## **Unima, kateri so jognja pazili**

*P*redi vremena,  
z davnih divina hopadajuči,  
v drftuljavu rumen i zmrženo zlato  
porojenja svieta se stislo,  
v kmicu bobnja,  
v serce žerafke.

A jognju trieba zibalka vriela,  
v frož prigrjena žerafka,  
puhanje v pepel,  
vetra čuh.

A jognju trieba zlatovusni sviralec  
dukanje z joblaki,  
nekoteri duh.

Mala lučenka, raztalena rieka,  
zrovane roke, vužgana krv,  
i trda, čkomeča nouč.

Vse za mrv stoplenja,  
vusne življenja  
Jognju trieba...

Predi vremena,  
orel je v plavet to lažno sonce,  
skljuvanu kaču  
obesil na rast.

Nebo je bilo hutorasta glibljina,  
predi vremena,  
pono predi nas.

## Deklica z črlenim cofom

Odnokod odzgor,  
v tief leskavi sviet,  
donesla je pahulu,  
k zornici smieħ.  
Luč je kaplja na jobrazi  
v sniežni kuglji bleščec snieg  
zamrzal mi lice, deh...

Otppravljena po starinjski,  
došla je srameč.  
Zadrftala vu zimeče jutro,  
vu stihinu,  
a *capella* hariju,  
pahulkasta kak ftiče,  
ledveni cviet.

Joblok na ishod,  
pred nami bežeči pot  
i biela nouč vu brezju...  
Zo čem da ju 'ranim,  
gda snieg se resipava?  
Vu meni čkomeči,  
gdo ju otpuhava  
v gniezdo mrzlem zviežđu?

ZDENKA MALTAR  
Novi Marof

## V knigi „Ars Vivendi“ ceduljica plava

*S*pod vajnkuša ju stiščeš,  
živlejne je harc,  
načrčkana, ceduljica plava.  
Mašeš svietu kak mehuru od sopunice.  
Kakši harc?  
I od dihanja je moči poknoti.  
Povedaju,  
gda z matere zideš prvič te po riti stočo.  
Joči, diši, diši, joči...

Od čega se vračiš, furt fmorjena?  
Nigdar nesi poznala trage v sniegu,  
zajec il lisica, sejeno,  
lalavke voka, zgotano sonce...  
Lafre imaju liepe farbe,  
ali hude, pothmajne joči.

Jutra, zime...  
Prezimlavaš v rokah nespoznatoga Boga.  
Milošče, veliš.  
Plave frože dima, otpuhavaš denevire v nebo.  
Od ničesera se zlegla ta bolečina.  
I vsako malo skoturacneš se tak,  
z onu stran brega.

Pušem v lovaški rog,  
trombentam,  
laju pesi.  
Dozivljam te.

Reči, al je mrzla ta gljibina,  
temni pot vu noči?  
Diši, diši, DIŠI...  
Belši, beleši od snega  
samor je dien kateri dohaja.

---

*živlejne je harc* - život je borba, *vračiš* - liječiš, *joči, diši, diši, joči* - plači, *diši, diši, plači, furt fmorjena* - vječno umorna, *sejeno* - svejedno, *lalauke* - čeljusti, *lafre* - maske, *pothmajne* - podmukle, *mišoče* - milostinja, *denevire* - sablasti, *vsako malo skoturacneš se tak* - često padneš tako, *reči, al je mrzla ta gljibina* - reci, da li je hladna ta dubina

ZDENKA MALTAR  
Novi Marof

## Človek odhajajući

*P*o štengaj na dol,  
človek ide,  
polehko,  
na pleči sebe nojsi,  
trudnega.  
Črlene krohe svieta  
vlieče brez počinka,  
vu bieli dien  
nebe vu glavi.  
A mašu tienke čimprese.  
Kaj meni mortu mašu  
koraki zavstali?

Po štengaj na dol,  
človek drobuli,  
sfrkjeno drievo sebe išče,  
v glibini čuvlje  
postelicu,  
zgožvanu plaftu bielu,  
dogocajtnu zmisel.  
Po štengaj na dol, na komenu,  
koraki zvone,  
zvonce zaspali.

Zaprietih joč, na dol,  
človek se oprasča,  
nihče ga ne zove,  
nihče ga ne iska.  
Pameti dečinska,  
kodeljasta prhnina,  
kak najenpot je zgasla,  
spuhnula se sama  
ta lučenka naša,  
goreča samina.

## Vabili sme ftiča črešnjevca

Vu lehek dien ftiča črešnjevca,  
z visoki vej nek dojde k nam,  
bogoviti cibalaš.  
V zrjniču serce zemle trepče,  
znotrašnje živleje.  
Kaj nebo,  
Kaj ne bo sam ...

Zima te premarja,  
tenja v glaži ftiče straši  
i sonca blesk.  
Mementuš,  
kak so uno črešnje zrele  
v žoto joko jezer neb,  
vesi se kak toga snieg.

Vu lehek dien stišavaš sviet,  
detel koči zmržjenom drievu.  
Pss... ftiča črešnjevca,  
z visoki vej nek dojde k nam,  
zrnjiče kaj mertvo vrieme  
zemlici ga mami bliže.  
Kaj nebo,  
Kaj ne bo sam...

---

*vabile sme* - mamili smo, *ftiča črešnjevca* - batokljuna, *lehek dien* - lagan dan, *z visoki vej* - s visokih grana, *tenja v glaži* - sjena u staklu, *mementuš* - podsjećanje, *vesi se kak toga snieg* - vješa se kao tuga snijeg, *detel koči zmržjenom drievu* - djetlić kuca smrznutom drvu

## **Anno Domini...**

*N*ebe navalene na pleča,  
bakači gamizaju z babičine pletenine,  
a ščeranja ruosa juoš svietli f kmice.

Rastacani kuoraki kuoračaju  
f svetlinu zuorje, a japa razvlači friške  
obrane senje zakipele f bednju nuoči.

Japa, niš ščeranje ni puozablene,  
niš ščeranje ni zagublene jerbuo ščera  
je denes, ščera je diel naš f nami.

Sami z suobu nigdar niesme sami.  
A senak, sega je tega prežalene, po cugu  
vetruof pohabani kufer sprenaša  
nam težave f čkuominu kuostajnuof.

Idu z nami bieli skuti puoteka, mramlice  
trncuof f žilam, šiprag i guostiš spoteknut  
f mrežu interneta, i mi zapiknjeni f kuoru  
drieva. Rapave ruoke petaju mefku mehen.

Rasfluojnsani cimet f kuhanuomu vinu  
zadišal je na čas, popuostali sme male na  
puoceku, cimet ni bil za nas.

I prešli sme, nekam dale, suonce je  
črčkale letuopis po zidu, kokuotiček se  
ogledal f zene. Spuozaobil je oglasiti jutre.

I tak brez jutra, spuosaugani f fasadu zida  
prešli smuo f sene. Anno Domini... tere je  
te bile. Ma, tak i tak je sejene...



## Ti kaj huodiš z menu

*G*duo si ti kaj huodiš z menu..?

ti zišla z raskuolenuoga drieba  
kak bisernice glas f kmične nuoči,  
ti duoperjala na muoj vanjkuš kak paperje,  
zaplhutala f misli i razdrapala  
muoje štumfe i muoj sen znuter.

Gduo si ti kaj mi znuter šepčeš na vuho..?

ti kak šlajer rasprhnuta f zraku, kak duha  
rasprestrta na ruopčkeke zraka kaj veter  
mi hita f nuos. Ti tera neseš one kaj se  
ne nese i z šlajerom spreorješ muoj den.

Gduo si ti tera oreš brazdu z menu..?

ti kaj f očih ti veter rastrajhava ognje vuzmice, a  
lasi ti iskriju kak f kmice ruoji kriesnic. Tva  
međa se neda vluoviti jerbuo plava z naduošlemi  
vuodami f dal.

Gduo si ti kaj se hrustiš da buš preobrnula sviet..?

ti neprigrađena, razvuodena kak breziglenu  
nit. Ti čija vuoda spira rane, farbanti zavijaju  
kaj zavite biti ni treba, a nuoč je kesna,  
poodmekla.

Gduo si ti kaj pritrupleš na muoja vrata..?

ti kaj obrneš šlajer, a znuter je mefke nebe  
nuoči, kak melem mehenasti na otprt žilek  
mi pritisneš nuož, a ondak... je, a ondak z menu  
piješ živlejne i semeniš sakvrsne semejne...

Gduo si ti kaj huodiš z menu..?

Prebiram po glave f kartuotieke vremena  
i nemrem ti najti imena. Same znam...  
znam da te ot nekam... puoznam.

VLADIMIR MIHOLEK  
Đurđevac

## Kajkavski akord

*F*iže čkomina gosta kak med  
zaprla se f četiri tejne.  
Sa je kak meгла mudna na zgled  
na joči mi navlekla mrejne.

Prizavam se farbe, se duje  
prepušćam čez feringe, sita.  
A misel se tepe, putuje  
Te reči renda, rikče i šnita.

Belina papera fort zvira  
a versi mi pršće kak kaple.  
Ja slažem je kak note lira  
dok flajbaz čkomino draple.

F času se vun čkomina zleje  
i glejna, i mrejna, i tejna sakod.  
Cilinkne zvonec, sonce zgreje  
te zlatni kajkavski akord.

## **Koraki f smrdečoj lokvi**

*M*oji su koraki  
zdvojni krogi  
smrdeče lokve  
zgubljeni  
f lanenim cunjami obojko  
štere sem fteknul  
f mesečeve škorne.  
Z nima merim vudalenost  
izmej zviezda  
štere pale i gase  
me souzne joči  
črlenom svetlobom žerjafke  
z katerom se veter  
igra skrivača.  
Moji su koraki  
zdvojni krogi  
f smerdečoj lokvi  
i same gdekoji  
ftrujeni ftič  
z njih pije  
zmazano življenje.

EMIL PAKRAC  
Zagreb

## Autobiografska

*“V kmici, v pivnici  
brez ikakšne luči,  
čul se je veter  
kak v praznini huči,  
z kervavemi nokti v drobu, v mozgu, v žuči,  
zalajal sam kak samec, kervavi pes vmiruči.”*

M. Krleža

*P*reveč utakmica v nogami  
premalo ulazaka v igru.  
Vrednost na transfermarketu - nikakva,  
još bi i platili da me neko zeme,  
ali neče me ni veteranska momčad lokalnog  
niželigaša..  
Nisam omiljen na tržištu.  
Ne smejem se deci, ne ljubim rukice ženama.  
Dugo spim i male smrdim i puno, puno pijem  
se dok mi prazna glava ne zaore trešnjevački asfalt..  
Sejedno - ponekad nemreš nič drugo nek  
nabijati z loptom v zid  
tak duge, tak duge,  
dok se ti silni zidi oko nas konačno ne zruše...

## **Galge življenja gledim**

*T*eško me stišče dušno spoznanje  
Greh do greha z grehom se grozi  
Kakti jopec landram od ceste do ceste  
Žganica v glave  
Galge življenja gledim  
Kak da z rešta greha sem zišel

Protiv mene celi je svet  
I vsi kaj me znaju vsih ovih let  
Kaj si na tej strani i ti?

Znam da furt me z rajskih vrtov glediš  
Bleščeče strele za me vužigaš  
Da bi se bojal smrtnega greha  
Ali fkanjen si i ti

I nem ti več niš rekel  
Stisnul bum gubec  
I nem ni cmizdril ni cmoljil  
Pak i ti mučiš i tak se mudro držiš

Nem ti ceketal  
Ni cendral ti ne bum  
Morti same malke još te fektal  
Kak človeček zgubljeni v megli  
Kak trudni grintavi fačuk  
Kaj zgubil je križa  
I znova tu cestu išče



*Planetarium A.D. 2010.*





## Gruntanje o luknjama

*L*uknji ima kol'ko ti Bok hoće,  
luknje sikut, luknje svut, po svemu,  
život v luknji, luknje vu životu,  
sve zluknjano, luknje f koječemu,  
luknje nam na falu i sramotu;  
Luknje v nama, oko nas, pod nama  
– vu živlejskom jadu i slaboči  
vu poštenju, v zubu, na savjesti,  
vu širini, stiski, vu nemoči,  
v muki, dvojbi, sviesti i nesviesti.

Luknji ljudi ima i v - ljudima,  
v bogatašu, bokcu, siromaku  
luknje v znanju, f koži i papieru, f kikliji,  
f turu, f kapi i škrljaku,  
v delu, v jelu, f kruhu i vu siru;  
Luknje v redu, slovu i zakonu,  
luknje v briegu, jarku, i vu jami  
v zidu, plotu, f situ i rešetu,  
f šlapi, žepu, v gačaj, med nogami,  
na čast, vu slast, na korist i štetu.

Z nebeski luknji sniek i dešč po nama,  
f hižni luknji saki rad stanuje  
v njoj posluje, z nje čez luknju luče,  
luknje krpa, luknje s klunom kluje,  
z luknje čuje kak vrak v luknji duče;

Bez dna luknja, vu kupici luknja,  
prava luknja za brige v nju skriti  
v luknji z lagva 'brat se vinski' slika,  
več bez luknje ni rit neče biti  
luknji paše, riti pa se – šika!

Vse v životu na luknje se shaja,  
naviek strka i stiska za njima  
celi život čez luknje prehaja,  
zlo je bez njih, zlo je dok ih ima;  
vražja luknja celí sviet prekraja.  
I vse v luknji oko luknje tanca,  
z luknje zide i vu luknju zajde  
v njoj se vrti z rojenja do smrti,  
z nje se spukne i vu njoj se najde,  
i po smrti v luknji spi zaprti!

## Kožuh

*G*rad se stisnul ves vu sebe,  
Nabil si je kapu.  
Veter sklupčal se pri pragu,  
Huče mrzlu sapu.  
Po vulici auti v leru  
Komaj da su živi.  
Na šajbi se megla pase,  
Obloki ganc sivi.  
Blede lampe vu dučanu  
Žmigaju na farte.  
Bankomat sam sebe vabi,  
Meša prazne karte.  
Vu haustoru se škatule  
Stiščeju za vrati.  
Najlon vrača vun z košare  
Ne mara se stati.  
Zgusnule se bele zebre,  
Bruliju si šare.  
Semafori skoraj slepi  
Ne najdeju pare.  
Pogle su klupe v parku,  
Čepile do zemlje.  
Kip na placu nosa spustil,  
Več skrivečki dremlje.  
Grad navlači topli kožuh,  
Na krov inje seje.  
Par golubov pri rafungu  
Za vanjkom se greje.

VLADIMIR POLJANEC  
Zagreb

## Šibensko kesno lejto

*P*ak bi se z menum ftejla najti kraj staurega kladejnca,  
napit se voude z, nes več presauhlega, zdejnca  
na glauvnemu placu žarečega grauda,  
kaj ga, zazbiljam, fejest imaš rauda,  
skliskega kamejnek glaunca,  
po kejrem se z dneva vu den še več taunca,  
gde paziti moraš naj se ne bi spopikla,  
kajti se po asfaltu hoditi še fort nisi navikla.

Za posljušati je, nekeri, zidnu vuru kok touče sprejt nousa  
i h špiglu je videti žejnsku dok se obuvle.

Kok antracit črne mokre lasi i kousa  
padaju jej do riti gda se prezuvle.

Nikaj nouvega, vse po staurem. Semu dojde svršetek i kounec,  
čak i najlepšemu cajtu gda se odneukuč jauvi cinkuš, al zvounec.

Dnevu pride večer, noči pak zorja,  
tak i kraj našim dnima na beregu morja.

\* \* \* \*

Drugo lejto f štaciji zoupet čaukam na istemu mejstu,  
taktuj f pol četri popoulne, z cuga gda zideš črez vrauta.  
A onda po vručemu pejsku do staurega placa niz cejstu,  
prejdi nek čuješ z ladje morjauka: "Diži cimu, stiže ferata!"

---

*cima* – dio konopca za vezivanje broda uz obalu,  
*ferata* – putnički vlak, željeznica

BOŽIDAR PROSENJAK  
Velika Gorica

## **Sonce vu vedrici**

*L* vedrice pune vode  
je sončko  
toplo gledelo vun!

## Prošecija

*K*orak pred korak ide h  
puklju h kljuk  
prošecija žurnih korakof  
po poutu moumlja

Rouka kre rouke maše  
čez mouku čez popievku  
prošecija veselih rouk  
h redoseje sreče zrnje prebira

Tiele za tielem njiše se  
z vudienke h vudienku  
prošecija lačnih tjeles  
kre oltara h zagovoru  
biela krila na pleča dobiju

Prošecija peršoni putuje  
krtinec kre krtinca samuoče  
dek sounce siem jednak svieti  
imbruola oholjščine i grieha  
prošecije skriva i pokriva

TOMISLAV RIBIĆ  
Varaždin

## **Planetarijum A.D. 2010.**

*K*akšna se to slika vu možganih premika?!  
pavk z Marsa, nora farsa  
Kapetan Tom, velki plavi slon  
zgubil se Avalon  
Ziggy Stardust prevzemle vlast  
Hudi jemle mast  
jemle mast, jemle žolč  
nese pekla ključ  
nese pekla ključ, vtrne luč  
jemle tebe, jemle mene  
pak se dere, kune  
kune žoltare žveplene  
peklenske, ognjene  
vu požirak te dene  
pak berboče  
pak klopoče  
oštri osti, lomi kosti  
rivle strup vu tvoj nos  
vriščeš kak ponoreli kos  
ogenj liže, kuri hiže  
vu meni nori črv  
se okoli same kerv  
istinu iščuč  
kriči vumiruč

kakšna se to slika vu možganih premika?!

vu zelenom kaputu smert se regeta vu kotu

TOMISLAV RIBIĆ  
Varaždin

## Se je blek

*»Vu polnoči gluhoj na kvatreni petek  
ja mislil sem konec je, a bil je početek.«*

*Planetarijom, M. Krleža*

*P*očetek, začetek  
na kvatreni petek  
trinaesti svetek  
nora vojna, metek  
mak, kervavi cvetek  
žitek vredi kakti drek  
se je nekak blek

na stolu cukkov špek  
nigdo nema tek  
kaštiga nam je lek  
se je preveč blek

četrnaesti svetek  
na kervavi petek  
konec ?! početek?!  
zalutali metek  
noro vreme, novi vek  
blek, se je, se je blek



## **kak se zbuditi**

*Na* plavom zgervačenom  
vanjkušu leži  
i zgervačene senje senja,  
kak ju čemerne vrieme  
guti, a ona nikam vujti  
nemre, kejti stara  
škripeča vrata, ze šteri  
gulinki farbe curiju,  
nikak otprieti nemre  
cuka sim, cuka tam,  
herđava kvaka muči  
na zgervačeni se  
vanjkuš nazaj zahiti,  
a čes misel ji kejkakve  
norije plaziju  
kej naj fčini, da se  
zbudi i ze te zacvikane  
hiže vun odbeži,  
kej naj fčini?

poišči ključ i  
vužgi luč!

## **zguljeni smeh**

Smeha iščem, ljudi  
onu radost z srca  
ko se je negda okoli rastejala  
kaj je na dalkoma zvonila  
kak da su se z zdele somi orehi rastepli

zidem ga i denes  
predvsem na mladimi  
ki se i inače navek keheliju

a i na starejšemu se išče gda-gda skaže  
gda im se obraz i na levo i na desno razvleče  
pak čovek zgledi kak da bi mu nešči v zobe  
čistoga čviča nalejav!

ali smeh šteroga ja iščem je ne biv z čviča  
tamveč nasprotno  
i mortik je zato i zginuv  
ali na potu v denes  
ali ga je praf danešnje vreme pogotnulo

otkud je samo retkima moči  
videti ono, svetlo bleščiče zutra  
i vu njem smeh ki bi se kak negda zlejav  
kak da bi se z zdele sami orehi rastepli

---

čvič – kiselo da se ne može piti, o vinu, *keheliti* – smijati se bez razloga

## Zlevana peč

*J*oj da je mene sada ona stara  
Okrugla, gusana, zlevana peč  
S cuckom na vrate  
Tera su se teško otpirala  
Kak bi mi toplo bilo  
Kuliko put sem se popekla  
Na gubec toga pesa  
Podragati sem ga štela  
I saki put zaboravela da je peč vužarena

Joj da je mene stara drevena hiža  
S ogulenem pocekom  
Na teromu je dedek navek  
Sedel i pušil  
Babica je rekla  
Naj pušiti bedak jen stari  
Bu te to glave došlo  
Ali ju on ne štel slušati  
Pak je mrel od bolesti pluč  
Četrdeset let prve nek babica

Joj da je mene slivar  
Z ruškami tepkami i jabukami petrofkami  
I sprepletana ograda od šibja  
Vuz teru je rasla bedzga  
Tak je dišala  
Da su leptiri v nesvest padali  
A oreji su v jeseni sam cureli  
Na zemlu pak je bilo gibanice

Joj da su mene leta  
Deteča, bedasta  
Kiselica trava v polu  
I plavi zvončeki  
Da mi je puta od prašine i senji  
Da z bosemi nogami zemlu očitim  
Joj kak život preleti

## **Prekriži me, babica**

*P*rekriži me, babica,  
z onum svojim staračkom  
nagužvanum rukum  
kak navek negda  
gda sem išla z doma  
dotekni mi čelo  
za srečen put  
kušni mi lice  
i se bu na koncu dobro zišlo

Prekriži me , babica,  
i kak navek  
vu taj obični pokret z rukum  
vunesi svoju trdu, trpeču veru  
veru bez ostatka  
tera bu i mene tak nesigurnu  
držala dok se pak domu ne vrnem

Prekriži me, babica,  
tak sem ti nujna  
i sama već imam sede lasi  
a ova zima tak dugo traje  
i dugo mi već nišče ne dodirnul čelo  
kak ti negda gda si me križala  
duša se moja po ledu skliže  
pomalo se popikavlem  
babica moja draga  
dej me bar z neba prekriži

## Šmajhlasti pajdašek

*M*oj vajnkušek  
šmajhlasti pajdašek  
breščec mefkodušni  
milošča nezmerna  
odpuščenje hvečer  
nazveščenje vjutró  
od snega belejši  
boži volek moj i pajdašek  
družinček, debelček  
zverhu sega  
moj vajnkušek  
vajnkušek dobriček  
vajnkušek mili vedrišek  
vajnkušek tihi šurišek  
vutaži žalovanje  
popeva hmirovanje  
obnoč jengva premoč  
mir se boži pririftal  
senek dragši  
senek najslajši  
mefkoča bedina  
miloča jedina  
moj vajnkušek  
šmajhlasti pajdašek

---

*šmajhlasti* - koji se voli maziti, *nezmerna* - neizmjerna, *odpuščenje* - oproštenje, odpuštanje, *nazveščenje* - naviještanje, *boži volek* - bubamara, *družinček* - član obitelji, *zverhu sega* - iznad svega, *vajnkušek* - jastučić, *vedrišek* - vjetrić koji razvedruje, *šurišek* - cvrčak, *vutažit* - utažiti, *hmirovanje* - smirivanje, *premoč* - prevlast, *bedinat* - njegovati, *dobriček* - dobrica, *pririftat* - pripremiti

VINKO SLIVAR  
Ivanec

## **Križ**

*P*aglej ga  
londra londravec londravi  
pa potu  
šnuafa šnjuafar šnjuafavec  
kak pes  
vucar vucari se vucarunec  
a za koa  
a za čem  
a za kiem  
za ime Boaga

Some gled  
naskriž meče  
priek ploata  
de je cviela  
ruaža žota  
i mermlja zmed hiž  
tua je muaj  
Buažji križ  
i ma moka  
me življenje  
pamujne gota

VLADIMIR ŠENJUG  
Poznanovec

## **Terra nova**

*H*rga koružnjaka  
Vu ruke  
Kak mramorni spomenik  
Ljucke muke  
Čakli se  
Kak riblja  
Na suncu ljuska  
Dok val življejnja  
Nas pljuska  
Po licu

Ta hrga koružnjaka  
Vu ruke  
Oporba  
Nuovomu vremenu  
Oporba  
Nuovomu semenu  
Na rahlem placu  
Zemljine pluohe  
Kaj bi ju zvati  
TERRA NOVA  
Gde buju pak  
Ljudi  
Naspram semu  
Lačni i bez kruova  
Buntovni  
Kak i pesma ova



## O sole mio

*D*a sem muško  
nekak bi više leptirila svetom  
Ne bi tak sudbinski žmefkala  
I žmikala baš pokle sakoga dežda  
živlene

Išla bi onda, zapraf išel, prek ceste  
I gledel lepe pucke, dekile i ženske  
I mislel bi mozak moj muški:  
Ovu bi  
Ovu bi još rajši  
Ovu tak-tak  
Ovu za ništ  
Ovu bi baš onak  
A ovu i tak i onak i ovak  
A ovu! Baš sikak!  
Na ovu niti beciklina v kmici prislouil  
Ovu nit z botu odostrag doteknuil  
A ovu...eee, to je več drugi par rukavof  
A ova da me pogleda vu oči  
Pa nek više sonca ne videl

(A kaj ti bedak trubiš!  
Mama ti je! Je i tebi isto tak!  
No je, kaj misliš kaj si?)

Ovak  
Po ženskomu principu  
Cecna kak mimoza  
Splášena kaj kamilica  
Kaj poriluk na mesečini  
Gizdava  
Kak nemi film smešna i fletna  
Kak črešnja kaj v cvetu je i rodi  
Pa ji so cvetje vihor otprhne  
Pak plače se kaj su Japanci prvi to zeli pod svoje  
I mam stoga napravi problem

Kak pismo kaj znova se dogo čita pri sakomu  
Protuletnomu čiščeju  
Kak ringišpili, žabice, metefuljčeki i oblučeki  
preseljeni z senjih detinjih v  
Znuternje  
Troncam se i droncam

Do jenoga drva kaj diši kak lovor i zgleda mu  
listek kak lovor  
A senak lorbek neje  
Otraga morje. Mrzlo je.  
Gibajuče.  
Dej još jenu! Sake, votke ili vino, sejeno je.  
Sončeko moje.

VALENTINA ŠINJORI  
Novi Marof

## **Ružmarin, o my darling Clementine**

*J*empot sem napisala pesmu o  
Svojemu japi, malo poklem je vmrl.  
O tomu kak rada je imel popefku, kak me je vučil  
Kaj to je de smo je  
I kak se nekak na koncu dojde na svoje.

I kaj je to gore svetleče gde nigdar nemo.  
Bila je o tomu pesma kak su Charles Bronson,  
Yul Brynner i John Wayne  
Bili pravi moži. Znal je mužiku z filmof igrati na  
vusni harmoniki,  
Moj japa,  
I o tomu je bila pesma.

Vu zajni je sliki bil dvoboj:  
Točno na poldan.  
Zvonilo je pri svetomu Florjanu.  
Z jene stane japa: smrt gledi ga v sredu  
Nit jeno oči da vmekne za zeru.  
A znal je da je zguba i predi nek je kaputa otrpl.  
Da več mu je zela meru.

I več njiše se japa prema soncu.  
Na dedovi kobili (koju je davno dok japa je još  
dečec bil  
v Paki strefila  
kap ) a zvala se Cura,  
jaše tam kam odhajaju si.

Igra si na vusni harmoniki  
O my darling, o my darling, o my darling  
Clementine...  
A ja za njim mašem i šepčem: fala kaj me nesi  
nazval Klementina kak si štel  
Teško bi živela s tem.

Ščera sem stepla snega z ružmarina kaj japi sem  
Na grobu posadila.  
Med dišečemi iglicami našla sem mučkino  
Te pesme kaj se zgubila.  
Kaplicu restopenog snega  
Sončev je zrak prestrelil -  
- To japa je, znam, namegnul.

Nekoji ritmi zginati nebreju.

Kak japi si slična  
Moja draga Clementine.

## Pijana luna

*M*agija se, huda,  
luče me zvuna  
i ovo je noć  
pijana naša luna.  
Šolec ju tišče  
oprava ju gjete  
kupicu išče  
zvezde razmetuvle  
stekla je, flučka  
furt se popikuvle.  
Beži žota coprnic  
zaprta je pelnica  
za te nikaj voti vuri  
stani k peklu, pa se duri.  
Vum se nedam s svoje hiže!  
Zdravo Marijo bo taki  
več te vidi vrobec saki  
soncu hiti v torbu flašu  
za parmu se našu  
skri pred dnevom.  
Zamusikana si, odurna  
beži doli s turna!  
Nikaj zato, jo ju špotam  
rom ne čuje kaj mrgotam  
dale se po turnu vesi  
več i na ju laju pes.  
Bode došav zvonar šepav  
i pak bu ju pred celim selom  
do polneva doli stepav.  
Pijana luna,  
eh,.....

## Primavera

Čez otprti obluk duha noči  
rezlistava rezmetane knjige.  
Prek stola spružila se od lampe sienca  
po rasprtom Krleže, prek Belostenca.  
Mrzlo je i krvave su mi oči -  
šte zna od gda sam zgubljen v glibu  
od Galicije do Rige? <sup>1</sup>

Biele grude zgužvanoga papiera:  
rieči othičene, grube,  
strgane, črne i pretrde.  
Kak šišmiši odletele su z jutrom grde,  
v obroč japanskočrljene kuglje kaj se zdiže z  
Drave.  
Z nogu ričem papernjate fruglje -  
opet niesam našel rieči prave.

A štel bi slatke <sup>2</sup>  
rieči, tople, zavodljive, mile,  
koje ne kričiju, jafču i ne cvile,  
rieči niežne kak milujuče ruke glatke.

Morti jih  
skriva  
of leptir  
kaj se vu Vivaldijeve spirale  
nameril  
na moje knjige  
i časti me s farbama proletnoga cvietja...  
Fala Bogu za toga kavalera!  
„Mali metepuljek,  
viva la primavera!“

---

<sup>1</sup> M. Krleža: *U spavačem vagonu Riga - Moskva*

<sup>2</sup> I. Belostenec: *Gazophilacium* – gleda pod Allicefio (... y slatkeh rechech)

VLADIMIR ŠUK  
Oroslavje

## **H ove friške prihajajuče cajte**

*H* ove firške prihajajuče cajte,  
vu rasterima urbane arhitekture,  
diela muoj pajdaš, diplomierani arhitekta vu vusponu,  
tam h vuredu visuokuga oblakodrapca na Safska vulice.  
Scrtava em projektiera friške vizurume nekatere  
prihajajuče zbiljnuoče.

I mene je hižu h kompjuteru zezidal,  
vu 3D-e formatu.  
Risaču pak desku nucame za odlaganje šalic  
posrkanih kaf i makijatof...  
em smrdučih čikobernic.

H ove friške prihajajuče cajte,  
vu hiže sam prve zmontieral kumpjuter,  
visuoke srednje pasmine, prosečnu tipkuovnicu,  
17 inčni monitor  
i svetlečuga elektuonskoga miša.  
Moreš ga videti ... zležava se na VIP-ove  
ONELINE podluoge...  
i čaka me i muoju babu i sina i čer...  
em teruga maluga rođaka.  
“On” je, zgleda, postal naš hižni ljubimec,  
tak čkomeči i navadni,  
furt ga gladime, mazime, čuohljame, žugljame,  
igrame igrice...  
i vurami tak, dneievima tak...  
same negdar se zmislime da nas mortu  
h dvorišču čaka pes,  
mislim, živa živuča kusa hercig amerikanskuga buldoga...  
Trieba ju otpeljati na špancier!  
H ove friške prihajajuče cajte!











Cijena: 35,00 kn

ISBN: 978-953-6540-43-3



9 789536 540433